

In Lenica je bila vesela, da ima cvetke, in je bila srečna med njimi.

Prepevali so vsenaokoli ptički. Daleč se je glasila njih glasna pesem. Ves gozd je bil poln pesmi, polna so jih bila polja in gaji in livade.

Lenica je poslušala te pesmi, in dobro ji je bilo pri srcu. Saj niso bile pete te pesmi za nikogar drugega kakor le za njo. Za njo, ker je bila tako majhna in uboga, in ker se je tako bala hudih ljudi doli v vasi.

Dà, hudi ljudje so bili doli v vasi. Toda Lenica je bila visoko na holmu s svojo čredo ovác, in sèm gor niso mogle hude besede in jezni pogledi...

Kakor ptičica je bila Lenica tu gori na pašniku, vsa majhna in uboga, sama na vsem širnem svetu. In kakor cvetka je bila, ki je zavržena sredi puščave. Svobodno pa so ji dihale tu prsi in oči gledale veselo naokoli: glej, vse zeleno, vse prijazno in svetlo! To je dom, tih in miren, s sanjami okrašen dom, in v tem domu biva Lenica, vsa uboga in majhna... pa vendar srečna.

J. E. Bogomil:

Zakaj sme pes kruh jesti.

Stroci so jedli kakor za stavo. Saj so bili tudi res lačni. Pomislite: celo noč so spali in niso nič jedli. Kdo bi ne bil lačen? Jedli so, in nihče ni mislil na domačega Sultana in malega Dačka, dokler ni Sultan polglasno zaréncal in Dačko pritajeno zavelil.

Šele potem je vzela Poharjeva Julika v roke kos kruha in ga jela drobiti. Nepočakana psa sta pa še

Tudi kruh je dober!

vedno dopovedovala po svoje, da sta zares lačna. Sultan se je vedno bolj stiskal k Juliki, in Dačko je venomer mahljal z repom in posedal zdaj ob Sultanova desnici zdaj ob njegovi levici, samo da bi prej kaj pričakal. Zorka in Mirko sta silno pozorno opazovala pasje prošnje.

Slastno sta použila domača varuha svoj zajtrek. Seveda: če bi bila dobila klobaso mesto kruha, bi bila še bolj slastno jedla. A če ni klobase, je pa tudi kruhek dober.

Ali veste mar, zakaj ima pes posebno pravico, da sme kruh jesti? Poharjeva Julika to dobro ve. Naj vam pa ona pové.

Žito je v davnih dneh silno bogato obrodilo. Od vrha stebela pa do tal je bil en sam klas. Ker so pa imeli ljudje toliko žita, so postali prevzetni. Norčevali so se iz obilega božjega daru.

Bog je sklenil da bo kaznoval človeško ošabnost. Vse žito je hotel človeku vzeti. Če bi se bilo pa to zgodilo, bi morali vsi ljudje pomreti za lakoto. *Mnogo domačih in divjih živali je to človeku privoščilo.*

Psu pa se je človek smilil. Šel je pred Boga in ga prosil, naj pusti ljudem vsaj toliko klasja, kolikor ga pes lahko prime s svojim gobcem.

Boga je ganila živalska zvestoba in vdanost. Uslišal je psa.

Takó je pes rešil človeški rod lakote in smrti. In od tistega časa ima pes posebno pravico, da sme jesti kruh. Usmiljeni ljudje mu ga pa tudi radi dajo.

